

‘ಉರಿವ ಕಿಂಡದ ಮೇಲೆ’ ಉರುಳಿ ಆಡಿದ ಮನಸ್ಸು

ರವೀಂದ್ರ ಕತ್ತಿ

ಉಪನ್ಯಾಸಕರು

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಆರ್. ಕಂಠಿ ಕಲಾ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಹಾಗೂ

ವಿಜ್ಞಾನ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ

ಮುಧೋಳ.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2024/01/raveendra-katti/>

ABSTRACT:

‘ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ’ ಇವರು ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಕವಿ, ವಿಮರ್ಶಕ, ಸಂಶೋಧಕ, ಕಥೆಗಾರ, ನಾಟಕಕಾರಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಅವರು ಕಾದಂಬರಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ‘ಕ್ಯಾಂಪಸ್’ ಮಾದರಿಯ ಕಾದಂಬರಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಈ ಕೃತಿಯ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನೇಕ ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕಲೆಯಾಗಿಸುವಲ್ಲಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಣ, ಅಧಿಕಾರ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಧರ್ಮಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಕುತುಹಲ, ತಳಮಳ, ಮೋಹ, ಸ್ವಾರ್ಥ ಚಿಂತನೆ, ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿಷ್ಠೆ ಇತ್ಯಾದಿ ದೋಷಪೂರ್ಣ ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮಗಳ ಧಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ಪಕ್ಷ ಮನಸ್ಸೊಂದು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಕಲ್ಪನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಅದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ, ತಾತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಅಂದಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅನುಸರಿಸದೆ ಮನುಷ್ಯ ಕುಲಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತವಾಗುವ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಹುಡುಕಾಟವು ಅಂದಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಬಹುತ್ವದ ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಣವಲ್ಲ. ಬಹುತ್ವವು ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಡುವ ಜನಸಂಖ್ಯೆ, ಸಮುದಾಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸಮನ್ವಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ದೇಶದ ಏಕತೆಗೆ ದಕ್ಕಿ ತರುವ ಬಹುತ್ವದ ಕೆಲವು ಕೆಡುಕಿನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ದಕ್ಕಿ ತರುವ ಮತ್ತು ಕೆಡುಕನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ‘ಉರಿವ ಕಿಂಡದ ಮೇಲೆ’ ಎಂಬ ಕಾದಂಬರಿಯೂ ಒಂದಾಗಿದೆ.

KEY WORDS:

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ, ಕ್ಯಾಂಪಸ್, ಕಾದಂಬರಿ, ಎಡಪಂಥ, ಬಲಪಂಥ, ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಕತೆ.

ನಾವು ಗ್ರಹಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಬಹುತ್ವವು ಹೊಂದಿದ ಕೆಡುಕಿನ ರೀತಿಗಳನ್ನು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯು ಗಮನಿಸಿದೆ. ಬಹುತ್ವದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ಈ ಕೃತಿಯು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಎದುರಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಒಂದು ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕೃತಿಯು ಸಂಶಯದಿಂದಲೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನವೋದಯ, ಪ್ರಗತಿಶೀಲ, ನವ್ಯ, ದಲಿತ, ಬಂಡಾಯಗಳ ಘಟ್ಟಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ಅವುಗಳ ಅತಿ ರೇಕಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಂದೊಡ್ಡಿದ ಅಪಾಯ, ಅವಗಡಗಳನ್ನು ಇಂದಿನ ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುವುದನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅಂತಹ ಕೆಲವು ಅಪಾಯ, ಅತಿರೇಕಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಮಾದರಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಪ್ರೊ. 'ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ' ರಿಂದ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ, ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿವೆ, ಮನಶಾಸ್ತ್ರವಿದೆ, ಭಾಷೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಬಹುತ್ವ, ಪಂಥ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿ 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ'ಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಈ ಕೃತಿಗಿದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯು ಕೇವಲ ಕ್ಯಾಂಪಸ್ ಕಾದಂಬರಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳದೆ, ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯ ಹಿಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಐಡಿಯಾಲಜಿಗಳ ನಡುವಿನ ತಿಕ್ಕಾಟವನ್ನೂ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಮಾದರಿಯೊಂದನ್ನೂ ಒಳಗಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪ್ರಕಾಶ ಮತ್ತು ಫಾತಿಮಾ ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬಲ ಮತ್ತು ಎಡಪಂಥೀಯ ಐಡಿಯಾಲಜಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಪ್ರಕಾಶ ಎನ್ನುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎಡ ಮತ್ತು ಬಲ ಎನ್ನದೆ, ಅವು ಹೊಂದಿರುವ ಕೊರತೆಗಳ ಕುರಿತು ಆತನು ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಕಂಡುಬಂದರೂ ಸಹ ಆತನ ಒಲವು ಬಲಪಂಥೀಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕರಿಸಿ, ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ. ನನ್ನ ಕಾಲದ ಹಿರಿಯ ಕವಿ, ಲೇಖಕ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಾಗಿ ತಮ್ಮ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಐಡಿಯಾಲಜಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬೀಳದೇ ಹಲವು ಸತ್ಯಗಳ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಿದೆ. ಎಡಪಂಥೀಯ ಮತ್ತು

ಬಲಪಂಥೀಯರೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಐಡಿಯಾಲ ಜಿಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕೃತಿಯು ಐಡಿಯಾಲಜಿಗಳು ಹೊಂದಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ. “ನಾವು ಸತ್ಯದ ಆರಾಧಕರಾಗಬೇಕು, ಐಡಿಯಾಲಜಿಗಳ ಪ್ರತಿಪಾದಕರಾಗಬೇಕಿಲ್ಲ”¹ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ, ಜ್ಯಾತ್ಯಾತೀತತೆಯನ್ನು ಒಂದು ಐಡಿಯಾಲಜಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. “ಸ್ವಲ್ಪ ಅತಿರೇಕವಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಲಪಂಥೀಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸಲ್ಲಿಸಿದಷ್ಟು ನ್ಯಾಯ ಎಡಪಂಥೀಯ ಐಡಿಯಾಲಜಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಂದ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಬಲಪಂಥೀಯರಿಂದ ಹಾಗೂ ಬಲಪಂಥೀಯ ಸಂಘಟನೆಗಳಿಂದ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟು ಬೆಂಬಲ ಎಡಪಂಥೀಯರಿಂದ, ಜಾತ್ಯಾತೀತರು ಎನಿಸಿಕೊಂಡವರಿಂದ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಈ ಕಾಲದ ವ್ಯಂಗ್ಯ”² ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿ ‘ಶಿವಾನಂದ ಬಿರಾದಾರ’ ಎಂಬ ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ “ನಾನು ಜಾತ್ಯಾತೀತನಾದರೂ ನನಗೂ ಒಂದು ಜಾತಿ ಇದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಜಾತಿಯ ಹಂಗು ಹರಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆಂದಾಗಲಿ, ನನಗೆ ನನ್ನ ಜಾತಿಯ ಅಭಿಮಾನ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ ಅಲ್ಲ. ಜಾತ್ಯಾತೀತ ಎಂದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು, ನನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆಳೆಯಬೇಕು, ಲೇವಡಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅರ್ಥ ಅಲ್ಲ. ಜ್ಯಾತ್ಯಾತೀತತೆ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಅನ್ಯ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು, ಜಾತಿ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲುಕೀಳು ಭೇದಭಾವ ಮಾಡದಿರುವುದು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಪರವಾಗಿ ಬಳಸದೆ, ಎಲ್ಲರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವುದು ಎಂದು ನನ್ನ ನಿಲುವು ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯ ಕೂಡ”³ ಎಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನ ಸಹಜ ಮತ್ತು ಸುಂದರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ನಡತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಎಡಪಂಥೀಯರು ಅಧಿಕಾರದ ಮದದಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸದ ದೋಷಗಳನ್ನೇ ಪುನರ್ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದೆ. “ನೋಡಿ, ನಿಮಗೆ ಇಂಥಿಂಥ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಂದ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಷ್ಟು ಪುರಾವೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದಿದೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕೈಚಳಕ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ನಿಮಗಾದ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಗೆ ನೀವು ಈಗ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನೀವು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ಅಧಿಕಾರದ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಕುಂಡಿಯ ಮೇಲೆ ಒದ್ದು, ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡಂದಿರ ಮತ್ತು

ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರ ಲಂಗಾದೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದೇ ಅಧಿಕಾರ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ನೀವು ಈಗ ಅವರ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಇತಿಹಾಸ ನೋಡುವ ಕ್ರಮ ಅಲ್ಲ. ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ಕಲಿಯುವ ಪಾಠ ಇದಲ್ಲ.”⁴ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪಂಥಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯ ನೆಪವೊಡ್ಡಿ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆಯೇ ಹೊರತು ದೇಶದ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸವಲತ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ಎಂದೋ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಪುನರುಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವ, ಸಹಜ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಅಸಹಜ ಘಟನೆಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ, ದಲಿತ ಎಂಬಂತಹ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತಂದು ಓಲೈಸುವ, ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಹಕರಿಸದ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ತುಚ್ಛವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಪಂಥೀಯರ ದುಷ್ಟ ಆಚರಣೆ ಮತ್ತು ಆಲೋಚನೆಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕೃತಿಯು ದಲಿತ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ, ಹೆಣ್ಣು ಯಾರನ್ನೂ ಮುಗ್ಧರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಓಲೈಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶೋಷಣೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿ ಜನರು ಶೋಷಣೆಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದರೋ ಅವರು ಅಧಿಕಾರದ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಾಗ ನಡೆಸಿದ ಶೋಷಣೆ, ಅನ್ಯಾಯ, ಅಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಪುನರಾವಲೋಕಿಸಿ, ಮನುಷ್ಯರ ದೇಹ ಸಹಜ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ವಿಷಾದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಪಂಥವು ದೇಹದ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತಂದು ಒಳಿತಿನ ಕುರಿತು ಚಿಂತನೆಗಳಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಪಂಥೀಯರು ದೇಹದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಹರಿಸಿರುವರು. ಅದರ ಕೆಡುಕನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೆಡುಕಿನ ಕುರಿತು ಹೇಳಿದರೂ ಸಹ ಅದು ತಾವು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಐಡಿಯಾಲಜಿಯ ಪ್ರಯೋಜನ ಪರ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದೇ ಅಪರೂಪ. ಈ ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಗ್ಯವನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯು ಎಲ್ಲ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೂ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳೇ ಕಾರಣ ಎಂದು ಸಾರುವ ಒಂದು ಪಂಥೀಯರ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. “ಅನ್ಯಾಯ, ಅತ್ಯಾಚಾರ ಕೇವಲ ಜಾತಿಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ ಎಂದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು, ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿರಾಜಕಾರಣ ಜೊತೆಯಾಗಿ

ಇಂಥ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತವೆ”⁵ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಪಂಥ ವಿರಲಿ, ಅದನ್ನು ಪ್ರಭುತ್ವದ ಚಹರೆಗಳು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಅದರ ನಿರ್ದೇಶನದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಈ ರೀತಿಯ ಆರೋಪಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಡ ಮತ್ತು ಬಲಪಂಥೀಯರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದವರಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ, ಫಾತಿಮಾಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿರಾಜಕಾರಣದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕುಲಪತಿ ಪ್ರೊ. ಫಾತಿಮಾ ಅವರು “ಈ ದೇಶದ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಈ ದೇಶದ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಎಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು.”⁶ ಎಂದು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಡಿದ್ದಿದೆ. “Let me see how my potential enemy is and if he does not come under my control then I must play my own very old game in which I have never failed”⁷ ಎಂದಿರುವುದೂ ಇದೆ. ಇದೇ ಕುಲಪತಿ ಪ್ರೊ. ಫಾತಿಮಾ ರವರು ನಿಲುವುಗನ್ನಡಿಯ ಎದುರು ನಿಂತು ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ತಾವು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತುಗಳಿವು “ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಚಲುವಿದೆ. ಎಂಥವನ ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ಪುಳಕ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂಥ ಆಕರ್ಷಣೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿದೆ! ಇವು ನನ್ನ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲ ಅಸ್ತ್ರಗಳು.”⁸ ಇವು ಹೆಣ್ಣು ನಡೆಸಬಹುದಾದ ದೇಹ ರಾಜಕಾರಣದ ಸೂಚನೆಗಳು. ಇಲ್ಲಿ ಕುಲಪತಿ ಪ್ರೊ. ಫಾತಿಮಾಳು ಕೇವಲ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಣಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ, ಧರ್ಮ, ಜಿಜ್ಞಾಸುತ್ವದ ಪಂಥಗಳ ಭಾಗವಾಗಿಯೂ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಳು. ಇಲ್ಲಿ ಫಾತಿಮಾಳು ಹೊಂದಿರುವುದು ಶುದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಲ್ಲ. ಅವಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಅಧಿಕಾರ, ಪಂಥ, ದೇಹದ ಚೆಲುವಿನ ಮದದಲ್ಲಿ ಕಲುಷಿತಗೊಂಡಿದೆ. ಇವಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಶುದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಅಂಟುವ ಕಳಂಕದ ವಲಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕಥಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ, ಶುದ್ಧತೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಆದರ್ಶವಾದರೂ ಸಹ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಾಶರ ಮೂಲಕ ಕಾದಂಬರಿಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ “ಶುದ್ಧ ಕಲೆ, ಶುದ್ಧ ಸಂಗೀತ, ಶುದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಾಂಧತೆಯ ಕೆಸರು ಮೆತ್ತುವುದಿಲ್ಲ, ಜಾತೀಯತೆಯ ಸೋಂಕು ತಗುಲುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮೌಢ್ಯದ ರೋಗ ಬಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ”⁹ ಎನ್ನುವ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳ್ಳುವ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕೃತಿಯ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಭ್ರಷ್ಟತೆಗೆ ದೇಹವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಪ್ರಭುತ್ವಗಳ ಪಾಲುದಾರಿಕೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳೂ ಕಾರಣ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ, ಪ್ರೊ.

ಫಾತಿಮಾಳು ತನ್ನ ವಯಕ್ತಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ದೇಹ, ಧರ್ಮ, ಪ್ರಭುತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವುದೂ ಇದೆ. ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವು ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೆಡುಕಿಗೆ ಪ್ರಚೋದಿಸಲಾರದು. ಆದರೆ, ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೇ ತಮ್ಮ ಅಗತ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವರು ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಬೇಕಿರುವ ಮಾನದಂಡಗಳು ಸದ್ಗುಣ, ಕರುಣೆ, ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಜಾತ್ಯತೀತತೆ, ನಿಷ್ಠೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಭೆ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು¹⁰ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಇಂತಹ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಭುತ್ವಗಳ ಸಹಕಾರದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇದೆ.

ಕುಲಸಚಿವ ಕಿರಣಕುಮಾರರು “ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಭಾಷೆಯ ರಾಜಕಾರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಉದ್ಧಾರವೂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಬೇಕು”¹¹ ಎಂದು ಅಂತರಾವಲೋಕನ ನಡೆಸಿದ್ದಿದೆ. ಆದರೆ, ಕಾದಂಬ ರಿಯು ತನ್ನ ಕಥನವನ್ನು ಸಹೃದಯನಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡಂತೆಲ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಜೊತೆಗೆ ವರ್ತನೆಯ ಸಾಂಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉದ್ಧಾರವು ಸಾಧ್ಯ; ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಾಂಗತ್ಯವು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಅಪನಂಬಿಕೆ, ಸಂಶಯಗಳು ಉದ್ಧಾರದ ಮಾರ್ಗಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವವು ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಂಗತ್ಯವು ಉಪನ್ಯಾಸಕ ಪ್ರಕಾಶರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಅಸಾಂಗತ್ಯವು ಕುಲಪತಿ ಪ್ರೊ. ಫಾತಿಮಾಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅಧೋಗತಿಗೆ ತಳ್ಳಿದೆ.

ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದಲೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಕೆಲವು ಸಲ ಮತರಾಜ ಕಾರಣವನ್ನೂ ನಡೆಸುವುದು. ಈ ಮತ ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅದು ಕಾನೂನುಗಳ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳ ಅನ್ವಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಅನುಸ ರಿಸುವ ನಿಲುವನ್ನು ಕೃತಿಯು ಕಂಡಿಸಿದೆ. “ಕಾನೂನುಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಭಾರತ ಜಾತ್ಯತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ ಎಂದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಕಾನೂನು, ಮುಸ್ಲಿಂ ಕಾನೂನು, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಕಾನೂನು ಎಂದು ಇರಕೂಡದು.”¹² ಏಕ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬಾರದು ಎಂಬ ನಿಲುವು ಇಲ್ಲಿದೆ. ಒಂದು ವರ್ಗದ ಪಂಥೀಯರು ಕೈತಪ್ಪಿದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ

ಸಲುವಾಗಿ, ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಹುನ್ನಾರದಲ್ಲಿ ಬಹುತ್ವದ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ಅದರ ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವರು. ಆದರೆ ಈ ಕೃತಿಯು ಈ ರೀತಿಯ ಹುನ್ನಾರದ ಪಂಥೀಯರನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಏಕ ಪೌರತ್ವ ಮತ್ತು ಏಕ ಕಾನೂನು ಎಂಬ ನಿಲುವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವರ್ತನೆಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಆತನ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಆತನ ಸಮುದಾಯವು ಹೊಂದಿದ ಮತಗಳು, ಹಣ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರದ ವರ್ಚಸ್ಸುಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಲೇ ಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಇಂಗಿತ ಇಲ್ಲಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ, ಆರ್ಥಿಕರಣ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡೀಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಇವೆ.¹³ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಐಡಿಯಾಲ ಜಿಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕನಿಷ್ಠ ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸುವ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಬಾರದು. ಅದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗೆ ದಕ್ಕೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅವನ ಜಾತಿ, ಮತ, ಸಮುದಾಯ, ವರ್ಗ, ಧರ್ಮ, ಆರ್ಯ, ದ್ರಾವೀಡ ಈ ರೀತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸದೇ ಆತನು ಹೊಂದಿದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ಬಹುತ್ವದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ ತಳ್ಳಬಾರದು. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಸಂಖ್ಯೆ, ಸಮುದಾಯ, ಧರ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮೂಲಕ ಒತ್ತಡ ತಂದು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳು ದೇಶದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇವು ದೇಶವನ್ನು ಅರಾಜಕತೆಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ಕೃತಿಯು ಮತವನ್ನೇ ಮಾನದಂಡವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಕೆಲವು ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳಿಂದ ಗೌರವಿಸುತ್ತದೆಯಾದರೂ, ಅದೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅನುಭವಿಸುವ ಅನ್ಯಾಯ, ಶೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಈ ಕೃತಿಯು ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧವೊಂದೇ ಈ ಪದ್ಧತಿಯ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ “ಹಲವು ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧ ಏರ್ಪಡದಿದ್ದರೂ ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಭಜನೆ, ಭೋಜನ ಇತ್ಯಾದಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶೂದ್ರರ ನಡುವಿನ ಅಂತರ ಇಲ್ಲವಾಗಬೇಕು.”¹⁴ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ಅಂತರ್ ಜಾತಿಯ ವಿವಾಹ ಪದ್ಧತಿಯು ಹೊಸ ಜಾತಿವೊಂದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲದೇ ಹೊರತು ಅದು

ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಅಂತಿಮ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಸಾಧಿಸಬೇಕಿರುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವನ್ನೇ ಹೊರತು ಜಾತಿ ಸಮಸ್ಯೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬೌದ್ಧಿಕ ದಿವಾಳಿತನ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಕೊಲೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಶೋಷಣೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಸಹ ತನ್ನ ಮದುವೆ ಇಲ್ಲವೆ ಸಂಗಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲು ಲೆಕ್ಕಿಸುವನೇ(ಳೇ) ಹೊರತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಉದ್ಧಾರದ ಅಂಶಗಳು ಮುಂಚುಣಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಶೋಷಣೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜೀವನ ಮತ್ತು ವೈವಾಹಿಕ ಭದ್ರತೆಗಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೇ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಂಗ್ಯವನ್ನೂ ಈ ಕೃತಿಯು ಧ್ವನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯು ಭ್ರಷ್ಟತೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವಿರೋಧವು ಕೇಲವ ಅಧಿಕಾರ, ಹಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳದೇ, ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಹಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುವ ಕಲಿಕೆ, ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣೆ ಇವು ಭ್ರಷ್ಟತೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿವೆಯೇ?¹⁵ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸಹೃದಯನ ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ, ವಿಚಾರಗಳು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ವಸ್ತು, ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಿಷಯಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಮತ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಕಾರಣವಾಗುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಂದ ಕಥಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯು ಪಂಥೀಯ ಕೆಡುಕಿನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸದೇ, ಅಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದರ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಇಂಬು ನೀಡಿದೆ. ಬಹುತ್ವದ ಬಗೆಗೆ ಕಥಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನುಳಿದಂತೆ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕನಸುಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಕಾದಂಬರಿಯ ಬೃಹತ್ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಕಥನದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅನುವು ನೀಡಿವೆ. ವಿಷಯದ ಆಯ್ಕೆಯು ಒಂದು ಕ್ಯಾಂಪಸಿನ ಕಥನದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಹ ಕಥನವು ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ದೇಶ ಮತ್ತು ಅದರ ಜನನಾಂಗಗಳು ತಂದೊಡ್ಡುವ ಅಪಾಯ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಉಪಾಯದ ಉಪಕಥನಗಳನ್ನೂ ಒಳಗಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ, ಪಂಥೀಯ ವಿಚಾರಗಳಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಅವು ಸಮಾಜದ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಆ ಮುಖದಿಂದಲೇ ಚಿಂತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿಂದ ಪರಾಮರ್ಶನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲ್ಪಟ್ಟ

ವಿಚಾರಗಳು ಸಹ್ಯವೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು:

1. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ540
2. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ540
3. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ61-62
4. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ62-63
5. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ63
6. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ84
7. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ87
8. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ90
9. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ150
10. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ70
11. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ85
12. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ535
13. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ154
14. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ534-535
15. ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ, ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ, ಪು. ಸಂ152

ಆಕರ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ. (2021). ಉರಿವ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ. ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲಾ. ಧಾರವಾಡ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ರಾಮಾನುಜನ್ ಎ. ಕೆ. (2009). ಎ. ಕೆ. ರಾಮಾನುಜನ್ ಅವರ ಆಯ್ದ ಬರಹಗಳು. ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ. ಹೆಗ್ಗೊಡು.
2. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಯು. ಆರ್. (2014). ಹಿಂದುತ್ವ ಅಥವಾ ಹಿಂದ್ ಸ್ವರಾಜ್?. ಅಭಿನವ ಪ್ರಕಾಶನ. ಬೆಂಗಳೂರು.
3. ಬಸವರಾಜ ಡೋಣೂರ. (2016). ಕಸ್ತೂರಿಯ ಮೃಗ. ಅನ್ನದಾನಿ ಭೈರವ ಪ್ರಕಾಶನ. ಬೆಂಗಳೂರು.